

[Justitsministeren.]

underpant i løsøre. Af disse skal jeg blot fremhæve, at tinglysningslovens bestemmelse om, at et pantebrev skal tinglyses på ny, hvis pantets ejer flytter til en anden retskreds, foreslås ophævet. Det er jo en regel, der bevirker, at panthaverens beskyttelse hænger i en tynd tråd, fordi han næsten altid vil være ude af stand til at føre den kontrol med pantets ejer, som reglen forlanger af ham. Til gengæld foreslås der givet hjemmel til at oprette et centralregister for underpant i løsøre for hele landet på samme måde, som vi har det f. eks. ved ægtepagter. Selv om jeg ikke mener, at man uden videre kan drage paralleller til ægtepagtsregisteret, der jo som udvalget oplyser, ikke benyttes særlig flittigt, deler jeg dog til en vis grad udvalgets skepsis med hensyn til nødvendigheden af et centralregister for løsøreunderpant. Jeg er i hvert fald indstillet på at se tiden an, før vi skrider til oprettelse af et sådant register. Men vi må naturligvis følge udviklingen, så godt det lader sig gøre, og viser der sig virkelig trang til registeret, vil det selvsagt blive oprettet. Derfor har jeg også ment at burde foreslå hjemmelen tilvebragt allerede nu.

Samtidig med disse forslag, der direkte vedrører retsstillingen for underpant i løsøre, har jeg benyttet lejligheden til at stille forslag om yderligere et par ændringer i tinglysningsloven. Det første af disse — lovforslagets § 1, nr. 1 — har til formål at skabe hjemmel for i visse tilfælde at udslutte et pantebrev af tingbogen mod en løs kvittering, altså uden at selve pantebrevet fremlægges i kvitteret stand. Der er her tale om en rent praktisk foranstaltning, som ikke skulle kunne vække betænkelighed hos nogen, og jeg skal ikke her gå nærmere ind på dette forslags indhold.

I forslagets § 1, nr. 2, foreslås nogle ændringer i tinglysningslovens regler om ejerpant. Ændringerne indebærer for det første, at tinglysningsdommeren ikke længere skal foretage notering om ejerpant ved aflysning af en panteret. Ejeren eller hans advokat er nærmest til at være opmærksom herpå, og hvis ejeren vil forbeholde sig en ledigbleven plads til en eventuel senere prioritering, skal han derfor efter forslaget fremsætte begæring om, at ejerpantet noteres i ting-

bogen. Undlader han dette, får det i forhold til de efterstående virkning som et afkald på at udnytte den ledige plads.

For det andet medfører forslaget, at ejerens personlige kreditorer, d. v. s. de kreditorer, der ikke har pant i ejendommen, ikke længere ved udlæg o. lign. vil kunne trænge ind foran panthaverne i ejendommen. Selv om der gøres udlæg i ejendommen, vedbliver den ledige plads at være ledig lige til tvangsauktionen, hvor den tilfalder de efterstående rettighedshavere i ejendommen. Herigennem kommer den altså de personlige kreditorer, der har gjort udlæg i ejendommen, til gode, men de må respektere, at de panthavere, der i prioritetsordenen står før udlægget, også får dækning først.

Vi er med dette forslag inde på temmelig specielle tinglysningsmæssige og auktionsretlige spørgsmål, og det kan ikke nægtes, at det i hvert fald for den, der ikke til hverdag beskæftiger sig med disse problemer, kan være vanskeligt at sige, hvad der er den rette løsning. Det er anført i bemærkningerne, at initiativet til forslaget er udgået fra Den danske Dommerforening og professor Frederik Vinding Kruse, men det bør nævnes her, at en anden fremtrædende ekspert inden for tinglysningsvæsenet, professor Knud Illum, har advaret mod at ændre tinglysningslovens § 40. Resultatet af overvejelserne i justitsministeriet er blevet, at jeg har ment at burde forelægge det høje ting et forslag, der vil kunne afbøde de værste af de urimeligheder, som de nugældende regler medfører. Men spørgsmålet er vanskeligt, og jeg er parat til ganske fordomsfri forhandling om disse problemer.

Jeg skal herefter kort omtale lovforslaget om ændringer i retsplejeloven — vedrørende tvangsauktion over fast ejendom. Også dette forslag har sin baggrund i forslag, der er stillet af kommissionen vedrørende landbrugets kreditforhold. En låntager i en kreditforening eller en hypotekforening vil fremtidig kunne opnå to forskellige lånetilbud, nemlig et tilbud, der er udmålt efter de sædvanlige retningslinjer, og et andet, der forudsætter, at kredit- eller hypotekforeningen, for så vidt angår ejendommens løsøreværdier, kun opnår sekundær prioritet. Om denne særlige belåningsform vil kunne danne grundlag for en bedre udnyttelse af løsøreværdierne som kreditbasis, kan kun frem-